

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **N. T. L.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 15. ledna 2016, č. j. MV-168332-4/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. února 2017, č. j. 30 A 43/2016 – 71,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) zahájil dne 26. května 2015 řízení o zrušení povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území České republiky. V souvislosti s pobytovou kontrolou spojenou se žádostí syna žalobkyně o dlouhodobé vízum totiž správní orgán I. stupně pojal podezření, že žalobkyně uzavřela účelově manželství s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně v průběhu správního řízení odmítla na otázky správního orgánu I. stupně odpovídat, aby si nezpůsobila nebezpečí postihu

za přestupek. Manžel žalobkyně, který byl ve správním řízení vyslýchán jako svědek, nebyl schopen uvést jméno své manželky. Žalobkyni si vzal proto, že mu za tento sňatek jeden muž nabídl 20 000 Kč. Od svatby žalobkyni neviděl, žádné informace o ní nemá a rozvést se ho nenapadlo.

[2] Dne 6. října 2015 správní orgán I. stupně rozhodnutím č. j. OAM-1381-28/ZR-20115 zrušil podle § 87l odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území České republiky, neboť dospěl k závěru, že manželství s panem J. O. v roce 2004 uzavřela účelově, pouze s cílem získat pobytové oprávnění. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že manželství bylo uzavřeno pouhých dvanáct dní po příjezdu žalobkyně do České republiky a že žalobkyně okamžitě po jeho uzavření podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, přičemž se svým manželem nikdy nesdílela společnou domácnost. Zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně nebude nepřiměřené z hlediska dopadů do jejího soukromého a rodinného života, neboť manželství uzavřené s občanem České republiky nikdy neplnilo svůj účel. Z neoprávněně získaného pobytového oprávnění žalobkyně nemůže těžit její syn, který již podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, ani dcera, která má v úmyslu tak učinit. Děti žalobkyně přitom žily až doposud s jejími rodiči ve Vietnamu, pročez nelze vazby se státem původu žalobkyně považovat za zprerhané. Zrušením povolení k trvalému pobytu navíc nedochází k zákazu pobytu žalobkyně na území České republiky, může požádat o jiné pobytové oprávnění.

[3] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví zamítla odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Ztotožnila se se závěrem o účelovosti manželství žalobkyně s panem J. O. Skutkový stav byl v rámci prvostupňového řízení zjištěn dostatečně, a to i s ohledem na skutečnost, že žalobkyně odmítla vypovídat. Rovněž přijaté opatření, tedy zrušení povolení žalobkyně k trvalému pobytu, považuje žalovaná za přiměřené, ač určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně představuje. Případnou důkazní nouzi při posuzování této otázky zavinila žalobkyně, neboť správnímu orgánu I. stupně po celé správní řízení neposkytovala součinnost. Zohlednit je třeba především ty rodinné vazby, které souvisejí s účelově uzavřeným manželstvím žalobkyně. Žádné takové vazby však žalobkyně neprokázala, ani se o to nepokoušela. Její rodiče a děti navíc žijí ve Vietnamu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že nepřiměřené z hlediska zásahu do rodinného života vytvořeného za situace, kdy byl pobytový status cizince neoprávněný, bude ukončení jeho pobytu jen výjimečně, a zpravidla půjde pouze o případy spojené s dlouhodobým zákazem pobytu, jenž však stěžovatelce uložen nebyl.

[4] Proti rozhodnutí žalované brojila žalobkyně žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Krajský soud nejprve usnesením ze dne 26. března 2016, č. j. 30 A 43/2016 - 41, přiznal žalobě odkladný účinek, následně ji v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. Stejně jako žalovaná shledal dopad rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně přiměřeným. Za rozhodné v tomto směru označil především vztahy vytvořené na základě účelově uzavřeného manželství. I takto uzavřené manželství lze naplňovat a rozvíjet, žalobkyně však neuvedla žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že její manželství již v době rozhodování žalované účelovým nebylo. Skutková zjištění považuje krajský soud za dostatečná. Správní orgány nejsou povinny hodnotit všechny faktory vyjmenované v § 174a zákona o pobytu cizinců, nýbrž jen ty, jejichž relevance vyplývá z okolností konkrétního případu, za jejichž zjištění je ovšem procesně odpovědná i žalobkyně. Krajský soud nezjistil ani porušení ustanovení o správním řízení, jež žalobkyně v obecné rovině namítala.

pokračování

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Odkladný účinek by měl být kasační stížnosti přiznán proto, že v případě stěžovatelky právo na spravedlivý proces a ochrana soukromého a rodinného života převažují nad veřejným zájmem na realizaci pravomocného rozhodnutí orgánu veřejné moci. Stěžovatelka pobývá na území České republiky již od roku 2004, přičemž zde žije její manžel, sestra, synovci a neteře, zatímco v zemi původu nemá stěžovatelka žádné zázemí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou stěžovatelka odkázala, vyplývá, že pro zajištění jejího práva na spravedlivý proces je nezbytné, aby mohla osobně vystupovat v řízení o kasační stížnosti a být v kontaktu se svým zástupcem. Stěžovatelka se stejnou argumentací navrhovala přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž krajský soud jí vyhověl.

[6] V průběhu řízení stěžovatelka k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti doplnila, že společně s ní na území České republiky pobývá i její nezletilá dcera, která zde navštěvuje základní školu a je stále do jisté míry závislá na péči stěžovatelky, a nezaopatřený syn, který studuje střední školu. Ke svým podáním stěžovatelka přiložila kopie rodných listů svých dětí, potvrzení o studiu syna na Integrované střední škole Cheb datované ke dni 1. září 2016 a rozhodnutí o přijetí dcery na Základní školu v Praze 6 ze dne 28. února 2017.

[7] Samotnou kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek krajského soudu v první řadě pro nepřezkoumatelnost, neboť krajský soud kvalitativně relevantně nevypořádal žalobní námítky a pouze převzal argumentaci žalované. Stěžovatelka přitom považuje za nepřezkoumatelná i obě správní rozhodnutí.

[8] Žalovaná se dostatečně nezabývala otázkou, zda je i ke dni jejího rozhodnutí manželství stěžovatelky účelové, ačkoli ji k tomu zavazuje judikatura Nejvyššího správního soudu, a zaměřila se pouze na účelovost jeho uzavření. Ve věci tak nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalovaná opomenula základní zásady činnosti správních orgánů vyplývající ze správního řádu.

[9] Krajský soud také nesprávně posoudil námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky v důsledku zrušení jejího povolení k trvalému pobytu. Stěžovatelka opět odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu a v ní vymezená kritéria, která je při posuzování přiměřenosti rozhodnutí třeba brát v úvahu. Stěžovatelka žije v České republice více než 12 let, má zde vybudované rodinné i materiální zázemí, žije bezúhonným životem a začlenila se do společnosti. Společně se stěžovatelkou žijí v České republice i její dvě děti, přičemž možnost dcery studovat je vázána na pobytové oprávnění stěžovatelky. Stěžovatelka má silné vazby i ke své sestře, která rovněž pobývá v České republice. Má proto za to, že pokud by krajský soud zohlednil všechny v úvahu přicházející okolnosti, nemohl by zrušení povolení k trvalému pobytu posoudit jako přiměřené opatření.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti ve lhůtě k tomu stanovené nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] Na úvod Nejvyšší správní soud konstatuje, že o věci rozhodl bezodkladně, a proto se návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stal bezpředmětným. Pro upřesnění je nutno dodat, že stěžovatelka sice podala kasační stížnost již 1. března 2017, ta však – včetně vlastního návrhu na přiznání odkladného účinku – postrádala jakékoliv zdůvodnění. Stěžovatelka byla obratem vyzvána k doplnění kasační stížnosti a návrhu na přiznání odkladného účinku (usnesení ze dne 3. března 2017, č. j. 6 Azs 65/2017 - 4, doručené zástupci stěžovatelky dne 7. března 2016), Nejvyšší správní soud jí však k tomu musel poskytnout zákonnou jednoměsíční lhůtu [§ 106 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Stěžovatelka návrh na přiznání odkladného účinku doplnila dne 8. března 2017, vady kasační stížnosti odstranila podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu až dne 5. dubna 2017, tedy teprve tímto dnem začala běžet pořádková třicetidenní lhůta k rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti (§ 73 odst. 4 ve spojení s § 107 s. ř. s.; viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. června 2012, č. j. 6 Ads 73/2012 - 17 či rozsudek ze dne 7. prosince 2016, č. j. 6 Azs 249/2016 - 24).

[13] V první řadě se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě vedla ke zrušení tohoto rozhodnutí, neboť by znemožnila jeho věcný přezkum. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána tehdy, pokud „*soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS). Napadený rozsudek by byl nepřezkoumatelný také tehdy, pokud by krajský soud podrobil přezkumu rozhodnutí žalované, které je samo zatíženo nepřezkoumatelností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. června 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91). Žádnou z uvedených vad napadená rozhodnutí netrpí. Skutečnost, že krajský soud posoudil věc stejně jako žalovaná, respektive že jím zvolené řešení neodpovídá představám stěžovatelky, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[14] Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani v tom, že by žalovaná nehodnotila její manželství ke dni svého rozhodnutí. Žalovaná vyšla z vyjádření manžela stěžovatelky, který popřel, že by byl po uzavření sňatku se stěžovatelkou v jakémkoli kontaktu. Jiný zdroj informací žalovaná k dispozici neměla, neboť stěžovatelka ve správním řízení odmítla vypovídat. Vyjádření manžela stěžovatelky datované ke dni 23. listopadu 2015, které stěžovatelka přiložila k žalobě a z něhož vyplývá, že by chtěl se stěžovatelkou začít opravdu žít, není součástí správního spisu a nic nenasvědčuje tomu, že by byla žalované v době rozhodování jeho existence známa. Správní soudy při přezkumu správních rozhodnutí přitom vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že závěr žalované o účelovosti manželství stěžovatelky je správný a dostatečně podložený.

[15] Co se týče argumentace vztahující se k posouzení zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky v důsledku zrušení povolení k trvalému pobytu jako přiměřeného, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné nejprve zdůraznit, že v řízení o kasační stížnosti nelze uplatňovat nové skutečnosti (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). Stěžovatelka ani ve správním řízení, ani v žalobě netvrdila, že by s ní na území České republiky pobývaly její děti. Naopak, žalovaná vycházela z toho, že syn stěžovatelky požádal v České republice o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie a její dcera žije ve Vietnamu s rodiči stěžovatelky. Stěžovatelce nic nebránilo ve správním řízení tyto závěry vyvrátit. Nejvyšší správní soud má však za to, že žalovaná v době svého rozhodování vycházela ze zjištění odpovídajících skutečností, neboť oba dokumenty dokládající studium (a tedy i pobyt) dětí stěžovatelky v České republice nesou pozdější data než rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud neshledal,

pokračování

že by zde byly dány podmínky pro mimořádné prolomení zákazu skutkových novot v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. března 2017, č. j. 10 Azs 315/2016 - 29), a proto k těmto okolnostem nemůže přihlížet.

[16] Další okolnosti případu k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí žalované vést nemohou. Nejvyšší správní soud se sice zcela neztotožňuje s náhledem krajského soudu, že nepřiměřeným by zrušení pobytového oprávnění stěžovatelky učinily především rodinné vazby vzniklé v důsledku (původně) účelově uzavřeného manželství. Na druhou stranu však nesdílí přesvědčení stěžovatelky, že by ukončení soužití s rodinou její sestry znamenalo tak intenzivní zásah do rodinného života, že by převážil nad veřejným zájmem na tom, aby nebyly obcházeny zákony upravující pobyt cizinců na území České republiky. Navíc tvrzení stěžovatelky, že by ve státě původu neměla žádné zázemí, není pravdivé – ze zjištění žalované je zřejmé, že ve Vietnamu pobývají rodiče stěžovatelky, kteří až do nedávné doby pečovali o její děti. Zároveň lze přisvědčit krajskému soudu v tom, že zrušením povolení k trvalému pobytu, byť je spojeno s příkazem k vycestování, nebrání stěžovatelce, aby během lhůty k vycestování požádala o jiné pobytové oprávnění. Tuto žádost by přitom mohla opřít i o skutečnosti, které Nejvyšší správní soud zohlednit nemohl, tedy zejména o studium svých dětí v České republice (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 315/2016 - 29), jakkoli tato poznámka Nejvyššího správního soudu nikterak nepředjímá výsledek řízení o případné žádosti o jiné pobytové oprávnění.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji ve smyslu poslední věty § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

[19] Jelikož Nejvyšší správní soud o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval (srov. bod [12] odůvodnění tohoto rozsudku), vrací žalobkyni zaplacený soudní poplatek za tento návrh ve výši 1 000 Kč, a to ve lhůtě podle § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu